Ч. 19. Четвер 7 лютого (25 січня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавемана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З угорского сойму. — Австро-Угорщина і Італия — Американьско-японьский спір. — Вибори до росийскої думи. — Погроми социялістів.

В угорскім соймі обговорював вчера румуньский посол Вайда національні відносини в армії і закинув бувшому міністрови війни ґен. Пітрайхови, що як Мадярів так і инші народности лише зводив. Бесідник жадав, аби в полках, в котрих єсть більшість мадярска заведена була мадярска команда, в румуньских же полках команда в румуньскім язиці, на случай коли би дійстно була заведена окрема мадярска армія. Пос. Шаппанс із сторонництва независимости вніс, аби візвати правительство до предложеня закона о самостійній угорскій армії. Остаточно сойм приймив в загальній і подрібній дискусиї закон о континґенті рекрутів. В дискусиї забирав голос президент кабінету др. Векерле і відповідаючи на бесіди поодиноких бесідників, зазначив, що справа заведеня в армії мадярских віднак єсть одною з найважнійших задач правительства, яке саме в тім напрямі працює. Правительство не перестане старати ся о то і має надію, що вже в найблизшій будучности справа буде полагоджена успішно. Що до самостійної угорскої армії вказав др. Векерле на перехідний характер теперішного кабінету, котрий не може вдавати ся в розвязане тої справи.

В італіяньскій палаті послів у відповіди на ряд питань міністер заграничних справ Тіттоні заявив в рішучий спосіб, що донесеня о многих заряджених австрийского ґенерального штабу направлених против Італії суть безосновні. На цілій тій поголосці єсть лиш тілько правди, що між одним італіяньским і австрийским копальняним товариством прийшло до непорозуміня. Именно італіяньске товариство каже, що підземні закопи австрийского товариства сягають о кілька метрів на італіяньску землю. Розходить ся тут лише о справу цілком малої ваги.

Американьско-японьский спір, про який була вже кілька разів бесіда, можна добре зрозуміти аж тоді, коли нагадати собі договор, який Сполучені Держави заключили з Японією в р. 1895. Ідучи слідом Анґлії, Сполучені Держави заключили з Японією договор як з кождою иншою християньскою державою. Доси бо европейскі держави, заключаючи договори з краями „поганьскими“, виймали своїх підданих поселених в тих краях зпід прав і судівництва краєвого, а рівночасно відмавляли підданим тих країв свободи поселювати ся в Европі. Японія перша запротестувала против тих дипльоматичних звичаїв, які зробила заборча і насильна політика европейских держав. Льорд Розбері, котрий був в р. 1894 президентом анґлійского кабінету, згодив ся на жаданя Японії і тим самим поклав підвалини під істнуючий до нинїшного дня анґлійско-японьский союз. Сполучені Держави пійшли, як сказано, за приміром Анґлії. Але Американці гордять небілими расами, а заливу американьскої землі жовтою расою прямо боять ся. Давнійше значно обмежено іміґрацию Хінців, тепер хотять то само зробити з Японцями, котрих число в Каліфорнії від року 1890 з 2.000 зросло на 120.000. Президент Рузвельт відразу зрозумів, що всеж таки Японці, з огляду на заключений договор мають за собою право і слушність, тому старав ся наклонити каліфорнійскі власти, щоби взяли назад свій розпорядок, та безуспішно. Тоді правительство вивело против каліфорнійских властий два процеси перед судом за нарушене договору з Японією з р. 1895. Та суд, боячись публичної опінії, яка рішучо єсть против Японців, зволікає з присудом. А тимчасом, як ми вже доносили, японьске правительство вручило правительству Сполучених Держав ноту, щось, в роді „ultimatum“.

Вибори до росийскої думи — як звістно — вже розпочали ся. Одержувані зі всіх сторін

---

16)

Пан Лєкок.

З французского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

— Пан прокуратор державний не міг приїхати зі мною — промовив пан д'Ескорваль — не може бачите всюди бути і я сумніваю ся чи зможе приїхати сюди. Длятого поки що будемо зачинати.

Всі присутні були дуже цікаві і комісар висказав длятого загальне чувство, коли сказав:

— Пан судия слідчий певно переслухували виноватого і мабуть знають...

— Не знаю нічого! — перебив д'Ескорваль, несподіваючись очевидно такого питаня. Він сів собі при столі і підчас коли його секретар зачав виписувати звичайну вступну формулу протоколу, взяв ся читати звіт написаний Лєкоком. Коли дочитав до кінця, відозвав ся до комісаря:

— Алеж то все виглядає зовсім инакше, як у вашім звіті з нинїшного дня рано, де все представлено яко бійка межи кількома нужденними волоцюгами.

Ся замітка була зовсім справедлива і сам комісар жалував вже того, що спустив ся був зовсім на Жевроля; він відповів длятого: Нині рано зладив я свій звіт після перших вражінь; отсей змінив я значно після новійших вістий, так що...

— Та я не роблю вам ніякого докору — перебив єму судия, противно, можу вам лиш поґратулювати. Лїпше й скорше не можна було зробити. Ціле се доходжене показує велику бистроумність.

Лєковови аж в голові закрутило ся від тої похвали.

Комісар не знав через хвильку, що на то сказати. Хотів задержати сю похвалу для себе, але що був честним чоловіком, длятого сказав: Мушу признати ся, що не мені належить ся тота честь за се доходжене.

— Отже інспекторови поліциї — сказав д'Ескорваль здивований, бо мав вже нераз діло з Жевролем і не вірив, щоби то була єго бистроумність, а головно стиль в якім був звіт написаний.

— Отже то ви так зручно підхопили сю справу? — спитав він Жевроля.

— Що то, то ні, то не я! — відповів сей! — У мене нема такої бистроумности! Я вдоволяю ся тим, що подаю до відомости то, що відкрию, а відтак кажу: Ось маєте! Я би дав ся повісити, коли всї тоті видумані історії звіту знаходять ся деинде, а не в голові автора. Самі дурниці!

Може то й дійстно була єго щира думка, бо бувають люди, котрих зарозумілість робить так сліпими, що они заперечують очевидну дійстність.

— Алеж бо тут були жінки, котрих слїди лишили ся — запримітив судия. — Спільник, котрий лишив по собі клаптї вовни на бальку, то чей жива людина, а сей ковток то познака яку можна в руки взяти.

Жевроль лиш на силу здержував ся, щоби не здвигати плечима за кождим словом.

— То все — сказав він — дасть ся пояснити і не потреба аж цілий сьвіт ставити горі ногами. Що убийник мав якогось спільника — то річ можлива, а що були й жінки, то річ зовсїм природна, бо всюди, де сходить ся така зволоч, бувають і ледащиці. А тепер же диямант! Щож він доказує? Просто лиш то, що тоті злодюги добре обловили ся, що зійшли ся тут, щоби поділити ся добичею і що при поділї прийшло до суперечки.

Се пояснене було так імовірне, що Ескорваль на якийсь час призадумав ся і мовчав, але наконець таки згодив ся на то, що було представлено у звіті і спитав, хто єго написав.

Жевроль з гніву аж почервонїв ся як рак.

— Той звіт — відповів він — написав один з моїх поліцистів, зручний і хитрий чоловічок, „пан“ Лєкок... Виступи наперед молодче! Ходи сюди, покажи ся людем.

Молодий поліцист висунув ся наперед і лиш з трудом здержав ся від усьміху з вдоволеня.

— Той звіт написаний лиш оттак поверховно — сказав він — але у мене є деякі гадки...

— Скажете менї їх, коли вас о то спитаю — перебив єму судия і незважаючи відтак на розчароване Лєкока виймив з теки свого секретаря два друковані формулярі, казав їх виповнити і подав Жевролеви та сказав:

— Тут маєте два формулярі для слідчої вязниці. Кажіть обжалованого і властительку сего шинку забрати з поліцийної станиці і від-

вісти про побіду партий лівиці суть пригноблюючими для бюрократиї, хоч не прийшли несподівано. Такого висліду виборів вижидано в висших кругах, мимо всяких обіжників, маніфестів і натиску на духовеньство в намірі утвореня правительственної партиї „істинно русских людей". Заповідають, що на случай острої опозициї думи, еї знов розвяжуть, а третю скличуть вже не так скоро. „Реч" доносить, що між иншими вибрано на ново засудженого за участь в кронштадскій ворохобни Оніпка, завзятого Анікина, вкінци засланого до архангельскої ґубернії селянина Щібраєва.

Міжнародний социялізм потерпів великий погром при виборах в трех найбільших центрах сьвіта: при муніципальних виборах в Льондоні, при державних виборах в Новім Йорці і при виборах до німецкого парляменту. Сего погрому не закриють ніякі фрази і наклики, бо не тілько, що пр. в Німеччині до 23 страчених мандатів при першім виборі, прилучили ся до тепер вже 3 нові страти для социялістів, але і число голосуючих социялістів зменшило ся непомірно. І так в Саксонії, мимо природного зросту загального числа виборців, убуло социялістам 39.000 голосів, коли число голосів инших партий зросло рівночасно о 129.705.

Новинки.

Львів, дня 6-го лютого 1907

— **Відзначенє.** Є. Вел. Цїсар надав возьному уряду податкового в Старім Санчи, Валентию Нападлї, з нагоди перенесеня его в сталий стан спочинку срібний хрест заслуги.

— **Дрібні вісти.** На руский театр призбирано доси 190.101 корон. — Доповняючий вибір одного члена ради повітової в Сокали з ґрупи більшої посїлости розписаний на день 1 марта с. р. — На головнім двірци в ждальни II. кл. помер нагло в наслїдок удару серця 25-лїтний Клим. Ґосьновский, старший стражник скарбовий з Бродів. — Згублено: золоту шпильку з бриляhтом вартости 400 кор.; золотий годинник подвійно критий; золоту бразлетку вартости 100 кор. і полярес з готівкою 71 кор. — Пани Лявр вкрадено з кишені полярес з 20 коронами. — В Станиславові згорів при ул. Зосина Воля дім Маврера і стоячі коло него будинки господарскі.

— **Нещасливі пригоди.** Дозорець дому при ул. Зеленій ч. 52, Григорий Жук, рубаючи дерево, відрубав собі сокирою палець на лївій руцї. — Служниця Парапя Максимюк несучи дерево через подвіре при ул. Сикстуській ч. 56 посовгнула ся і упала так нещасливо, що зломила ногу, а служниця Мария Екерт впала підчас робленя порядків на шафі з драбинки і зломила руку. — Міский візник Забєльский вивозячи сніг улицею Жовківскою, переїхав чотиролїтну дитину, Боруха Ґотлїба, сина пекаря так нещасливо, що колеса перейшли дитині через удо і тяжко єї зранили. На поліції оправдував ся Забєльский тим, що віддав був візки другому робітникови Фр. Семчишинови, котрий втїк по пригоді.

— **З Підгаєць** доносять: Дня 10-го с. м. в недїлю о 7-ій годині вечером відограють міщани-аматори мельдраму Гушалевича в 3-ох діях п. з.: „Підгіряни" в супроводї орхестри в сали касина жидівского. Сподїємо ся, що інтелїґенция місцева і околична не пожалує, коли прибуде на представленє, тим більше, що дохід призначений на будову власного дому. — Тов. *Родина.*

Ц. к. суд окружний в Бережанах відмовив зареєстрованя зміни § 2 статута „Народного Дому" в Підгайцях. З тої причини надзвичайні загальні зборі „Народного Дому" в Підгайцях відбудуть ся дня 14-го лютого с. р. о годині 1-ій по полудни в комнатах „Родини" в Підгайцях.— О. *Гр. Содомора, Лев Чомкевич.*

— **Про страшну пригоду** в Зимній Води під Львовом, котрої жертвою став ся урядник руху Дубеньский, мужчина лїт 32, подають тепер ще слїдуючі подробиці: Пригода стала ся около пів до 4 год. рано. На стацию заїхав поїзд їдучий до Львова. Дубеньский хотїв тим поїздом поїхати до Львова до хорого брата, котрий перебуває тут в шпитали і вийшовши з помешканя пустив ся до того поїзду, але в наслїдок виходячої пари з льокомотиви і шуму при тім, здаесь не видїв і не чув, що в тій хвили надходив блискавичний поїзд, котрий не задержуєсь на стациї. Дубеньский опинив ся вже був на шинах, коли послугач зелїзничий крикнув до него: Пане, поїзд надходить! Дубеньский вже не чув того, бо в тій хвили вхопила его машина. Крім згаданого послугача, нїхто того не видїв і не було майже слїду, щоби стало ся якесь нещасте, так, що хлопакови, котрий то розповідав, нїхто не хотїв вірити і в першій хвили гадали всї, що Дубеньский знаходить ся десь в поїздї. По хвили однак знайдено недалеко від стациї его шапку, дальше слїди крови, ще дальше лежала голова, відтак рука і так части порозриваного тїла лежали порозкидані від Зимної Води аж до Мшани. О тій пригоді повідомлено телєґрафічно стацию в Перемишли, а машинїст поїзду блискавичного аж там довідав ся, що стало ся і побачив слїди крови на плужку перед машиною. Нещасливий став ся жертвою власної неосторожности.

— **В Бучачи** на загальних зборах ґімнастичного товариства „Сокіл", які відбули ся в січни с. р., вибрано на рік 1907 Старшину: Никифор Даниш, голова; Оганислав Сїяк, містоголова; Тарнавский Йосиф, Тимкевич Стефан, Марків Ярослав і Глїбовицкий Ілярий видїлові; Слободян Василь і Косарчин Василь заст. видїлових.— Нова Старшина поручила веденє вправ двом начальникам: Слободян Василь веде вправи другів (що понедїлка і пятниці від 7—8 год. вечером); Данило Никифор веде вправи дружок і дїтий. Вправи дружок відбувають ся кождої середи від 6—7, вправи дїтий кождої пятниці від 5—6 год. вечером. — Утворено два кружки, пожарничий та забавовий. Кружок пожарничий має люструвати філії товариства по селах, основувати нові філії, їздити з відчитами і т. п. — Кружок забавовий має заниматись устроюванем відчитів, прогульок, вокально-гімнастичних концертів, товариских забав і и. Оба кружки вже розпочали своє дїло.

— **Росия в послїдних двох роках.** З Петербурга доносять: Один статистик, котрий, о скілько то було можна, записував точно число жертв, які забирала революция в двох послїдних роках оголосив недавно тому свої записки, а хоч они не зовсїм точні, то все-таки бодай в приближеню дають образ того, кілько то людскої крови потекло в сих двох роках, кілько людий зійшло з сего сьвіта з одної сторони в борбі за волю і права для загально людского добра, з другої в обороні гнобителів і в цїли удержаня при власти тих, котрим всякі хоч би й найменші зміни в дотеперішнім ладі в Росиї могли би бути дуже непожадані. Із тих записок показує ся:

В петербургскім окрузі адміністрацийнім убито за той час 1742 людий, а зранено тяжко 2581. В московскім окрузї убито в тім самім часї 4393, зранено 5860. В харківскій ґубернії убито 1545, а зранено 1977. В одескій, херзоньскій і катеринославскій ґубернії та на Кримі убито 2028, зранено 2778; в краю доньских козаків убито 524, зранено 776. В полудново-західних сторонах убито 130, зранено 278. В київскій ґубернії убито 698, зранено 944. У варшавскім окрузї убито 769, зранено 896. В прибалтийских провінциях уб. 3537, зр. 1606; в Сибіри і приамурскім краю убито 2138, зранено 2847. В томскім ґен.-ґубернаторстві убито 3634 а зранено 4663. На Кавказї і закавказкім краю убито 5045 а зранено 6911 людий. Загалом убито в Росиї в двох послїдних роках 26.183 а зранено 31.117 людий. До сего невчислено тих людий, котрі згинули підчас т. зв. карних експедиций, підчас котрих войско стріляло на улицях до великих мас людий без взгляду на то чи то були винні чи не винні люди. Але вже й з сих чисел видко, як кровавими числами записала ся в історії росийска революция в двох послїдних роках.

— **Париский дурисьвіт.** Париска поліция слїдить тепер за небезпечним мантїєм, котрий показував свою штуку, головно в Парижи а

ставити на префектуру та замкнути їх там кожде окремо.

Видавши такий приказ, звернув ся д'Ескорваль до обох лїкарів, коли молодий полїцист спитав его знову:

— Чи можу вас просити пане судие, щоби ви менї сей приказ поручили?

— Годї! Ви можете менї тут бути потрібні.

— Я би лиш длятого то дуже хотїв, бо може би менї удало ся призбирати нові познаки а пізнїйше не буде нагоди до того.

— Ну, про мене! — відповів на то судия слїдчий, але в такім случаю заждіть на мене в префектурі, а я туди зараз прийду, скоро тут упораю ся. Ідїть же!

Лекок не дав собі то два рази говорити; забрав прикази і вийшов. Він не ішов а біг через поле. Він сподївав ся, спускав ся на то і був би був зовсїм щасливий, коли би був мав дїло з якимсь иншим судиєю слїдчим. Пан д'Ескорваль був єму дуже не на руку, бо дивив ся на него дуже з гори та приказуючим тоном казав єму мовчати а то ще й тодї, коли похвалив его роботу.

— Та ба! — подумав він собі. — Хибаж тут на сїм сьвітї має чоловік колись нїчим не закаламучену радість?

І він побіг!

Глава одинайцята.

Коли Лекок по двайцяти мінутах жвавого ходу станув на полїцийній станици коло Італїяньскої рогачки, ходив вахмайстер з люлькою в зубах якраз перед будинком то сюди, то туди. По его задуманій мінї, і по тім, що він заедно споглядав в мале закратоване віконце, можна було пізнати, що він мав в сїй хвили якусь рідку птицю в своїй клїтцї. Коли пізнав молодого полїциста, він якось нїби повеселїйшав, перестав проходжати ся і спитав:

— Ну, що нового?

— Приношу приказ, щоби арештованого відставити на префектуру.

Вахмайстер почав затирати собі руки, мов би хотїв з них здерти шкіру і відозвав ся:

— Боже вас благослови! Арештантский віз буде сюди за годину переїзджати, запакуємо їх гарненько а відтак: Вйо конї!

На то спитав его Лекок: Чи арештанти самі?

— Самісенькі! Тота жінка на одній стороні, а мужчина на другій. Нї не принесла нам ніяких гостий ...як на мяснйцї то річ несподївана. Але правда, що й вам не удали ся лови.

— Але ви дістали ще й якогось пяницю?

— Ах правда! Нинї рано, досьвіта. Якийсь бідачиско, котрий повинен би заплатити Жевролеви фляшку найлїпшого.

— Навіть найлїпшого!

— Ну так, розуміє ся, хоч вам то сьмішно видає ся. Як би не Жевроль, то его би був віз переїхав.

— І щож стало ся з тим пяницею?

Вахмайстер здвигнув плечима і відповів:

— Ах, мій Боже милий. То вже за богато мене питаєте. То був якийсь добрий чоловічиско, що був цїлу ніч у своїх приятелів, а коли вийшов на сьвіжий воздух, то голова єму закрутила ся. Він нам то розповідав, коли за пів годину знову отверезів. Я ще не видїв такого чоловіка, котрий би таку дрібницю так дуже взяв собі до серця. Аж плакав і заедно повтаряв: „Батько родини! в моїм віцї! Що скаже моя жінка? Що подумають собі дїти...

— Чи говорив богато о своїй жінцї?

— Лиш о нїй. Мабуть сказав нам ще й єї імя: Евдокія, Леокадия, чи щось подібного. Бідачиско гадав, що зброїв щось і що его задержать у вязници. Просив, щоби післати до его помешканя якогось послугача. Коли єму сказали, що его випускають на волю, то я гадав, що він з радости з розуму зійшов, цїлував нас в руки! Та й зараз винїс ся! Анї не оглянув ся.

— А ви его замкнули були разом з убийником? — спитав Лекок.

— Розуміє ся.

(Дальше буде).

відтак і в Брукселї і умів многим молодим а богатим вдовицям та всїляким красавицям з цїлого і півсьвіта так завертати голови, що повиманчував від них величезні суми. Єсть то якийсь Дїедонне (Богдан) Ерколь, родом з Корсики, котрий прибрав собі титул ґрафа де Сент-Андре, придумав собі відповідний герб і тим способом ловив легковірних, при чім помагали єму єго хороша постава і зручний спосіб бесїдуваня. Від шести лїт жив по княжому на кошт богатих дам, котрим обіцював, що з ними оженить ся, та що зробить їх властительками величезних маєтностий в ріжних сторонах Франциї. В той спосіб вимантив він в 1902 р. від якоїсь молодої вдовицї в Раймс 200.000 франків, а відтак ще 150.000 франків від еї матери і щез без слїду. В 1904 познакомив ся він з якоюсь італїяньскою таночницею, котра втїшила ся, що зловила такого богача і в своїй радости позичила єму 2000 франків, з котрими він чим скорше втїк до Брукселї. Там знайшов він знов якусь красавицю з півсьвіта, і так їй завернув голову, що она віддала єму 100.000 франків; від другої подібної дами міг він витуманити лиш 2000 франків і всїлякі дорогоцїнні річи. Вернувши знов до Парижа хотїв він в такий сам спосіб натягнути якогось богатого цукорника, котрому обіцював дати міліон на велике підприємство, коли наконець поліция єго вислїдила і поставила перед суд. Він станув зовсїм спокійно перед судиєю слїдчим Драпієром і сказав, що то все не правда, що на него говорять; він зараз принесе документи і викаже ся хто він. Судия позволив на то а Ерколь як пішов, то й на нинїшний день; щез без слїду а поліция слїдить на дармо за ним ще й до нинї.

Телєґрами.

Будапешт 6 лютого. Угорска палата послів ухвалила нинї закон о континґентї рекрутів.

Будапешт 6 лютого. Касиєр Pester Lloyd-а Максиміліян Гуттенштайн втїк, спроневіривши 35.000 К.

Триєст 6 лютого. Ґен. дирекция австрийского „Льойда“ заперечує чутку о пасивнім опорі робітників в арсеналї і зазначує, що на случай коли би навіть опір вибух, дирекция зарядить замкнене арсеналу.

Берлин 6 лютого. Вислїд виборів єсть доси слїдуючий: Центрум 105 мандатів, консерватисти 58, народ. лїберали 54, социялїсти 43, вільнодумцї 28, партия державна 20, Поляки 20, господарский союз 15, вільнодумний союз 11, дикі 10, союз рільників 8, Вельфи 1, Данцї 1. — Межи вибраними вчера знаходить ся проводир социялїстів в Монахові Фольмар. На місце бл. п. Евгена Ріхтера вибрано в Гаґен вольнодумного кандидата Куно против социялїста. — При вчерашних тїснїйших виборах зискали социялїсти 6 а стратили 20 мандатів, народні лїберали зискали 8 а стратили 11 мандатів.

Берлин 6 лютого. Скликанє парляменту єсть намірене на 19 лютого.

Константинополь 6 лютого. Член американьского консуляту Ґарбе кинув ся з висоти 90 метрів до моря і згинув.

Константинополь 6 лютого. Вчера вечером на передмістю Пера виконано замах штилєтовий на кн. Юрия Христича природного сина сербского короля Мілана. Штилєт спер ся на записнику, який Христич мав в кишени і длятого рана єсть лиш незначна. Причина замаху незвістна. (Юрий Христич єсть послїдним найблизшим потомком роду Обреновичів і була свого часу чутка, що він готов претендувати до сербского трону. — Ред.)

Букарешт 6 лютого. Коло Петровицї впав вчера великий осуг снїговий і убив 15 людий.

Білград 6 лютого. Вість о близьким уступленю кабінету Пасича єсть неправдива.

Баку 6 лютого. Страйк в тутешних копальнях нафти розширяє ся. Робітники виступили з дальшими жаданями, котрих число виносить 80. Між иншими жадають осьмогинного дня працї. Сповненє того жаданя підвисшило би кошти продукциї о 25 до 26 міліонів корон, що виносило би на один пуд по 5 до 6 копійок підвишки на цїні.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 5 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·65 до 7·80; жито 5·80 до 6·—; овес 7·10 до 7·40; ячмінь пашний 6·20 до 6·60; ячмінь броварний 6·60 до 7·40; рішак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 6·— до 6·22; бобик 5·90 до 6·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 25·— до 40·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 24·— до 30·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).